

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **Z. N.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou AK České Budějovice, nám. Přemysla Otakara II. č. 58/16, České Budějovice, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2001, č. 362,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobou za dne 8. 10. 2001 doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 10. 10. 2001 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 9. 2001 č. 362, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie ČR – úřadu vyšetřování pro ČR č. 88/2001 ze dne 30. 5. 2001, jímž byl žalobce s účinností k 31. 5. 2001 odvolán z funkce ředitele Policie ČR – okresního úřadu vyšetřování Tábor a od 1. 6. 2001 ustanoven do funkce vyšetřovatele 1. oddělení Policie ČR – okresního úřadu vyšetřování Tábor. Důvodem tohoto postupu žalovaného byla skutečnost, že žalobce byl jiným rozhodnutím žalovaného v téže době propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, a to pro závažné porušení služební povinnosti uložené mu podle § 28 odst. 1 písm. a/ zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, tedy z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. d/ zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Závažného porušení služební povinnosti se měl žalobce dopustit, když „v rozporu s čl. 79 odst. 1 Instrukce pro vyšetřovatele a policejní orgány Policie ČR v postupu v trestním řízení nezajistil evidenci sakrálních předmětů v hodnotě

nejméně 36 000 Kč, uložených pod ČVS: VV-53/1989 OÚV Tábor, a později tyto předměty sám odvezl bez řádného evidenčního podchycení mimo úřad vyšetřování. Do současné doby věrohodným způsobem nedoložil, jak s nimi naložil, a není fakticky ani dokladově známo, kde se odvezené předměty nacházejí“.

Žalobce jako důvody žaloby uvádí nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, když tvrdí, že to nebyl on, kdo nezajistil řádnou evidenci výše uvedených sakrálních předmětů a že tyto předměty předal příslušníkům Policie ČR, o čemž měl řádné potvrzení, které však později jako již nepotřebné po skartaci spisů zničil.

Dále žalobce vyslovuje názor, že postup nadřízených orgánů je veden přesvědčením, že předměty odcizil, a namítá, že mu nebyl dán dostatek prostoru k obhajobě a doložení svých tvrzení. Postup žalovaného považuje za nestandardní, domáhá se proto, aby mu byla umožněna řádná obhajoba, přinejmenším v současně probíhajícím trestním řízení a aby bylo vyčkáno jeho výsledku.

Proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle § 132 zák. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. dokončí podle ustanovení části třetí, hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. To se však netýká věcí, o nichž má od 1. 1. 2003 jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení; v těch případech postupuje Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 68 písm. b/ s. ř. s.

Rozhodnutím ředitele Policie ČR – Úřadu vyšetřování pro ČR ze dne 30. 5. 2001, č. 87/2001 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s odkazem na § 106 odst. 1 písm. d/ zákona č. 186/1992 Sb. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno téhož dne, tedy 30. 5. 2001. Tím okamžikem nabylo též vykonatelnosti, neboť podle ustanovení § 132 odst. 6 zákona č. 186/1992 Sb., odvolání nemá odkladný účinek (§ 52 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád)). Proti rozhodnutí se žalobce odvolal. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4. září 2001 č. 361 bylo žalobcovo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 9. 2001.

Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR z výše uvedených důvodů byla naplněna podmínka pro obligatorní převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 1 písm. e/ zákona č. 283/1992 Sb.

Podle § 17 odst. 1 písm. e/ zákona č. 283/1992 Sb. policista musí být převeden na jinou práci, bylo-li rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. d/ nebo e/ a je-li zařazen na vedoucí funkci nebo na funkci, jejíž výkon je spojen se stykem s veřejností, nebo pokud jeho ponechání v dosavadní funkci do skončení služebního poměru není možné. Jedná se o kogentní ustanovení, určující pro případ naplnění zde stanovených zákonných podmínek jednání příslušného služebního funkcionáře, a to obligatorně, tedy bez možnosti jakékoliv volní úvahy.

Služební zařazení žalobce ve funkci ředitele, z níž byl odvolán, je právě onou funkcí, která je uváděna v ust. § 17 odst. 1 písm. e/ zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Taktéž hypotéza této normy byla bezezbytku naplněna, když bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu uvedeného v § 106 odst.1 písm. d/ cit. zákona. V daném případě toto rozhodnutí lze co do důvodu a povahy přezkoumat nezávisle na vlastním rozhodnutí vydaném dle § 106 odst.1 zákona, neboť pro jeho aplikaci je rozhodující naplnění zákonného předpokladu hypotézy normy, jak uvedeno shora. Soud se zabýval i otázkou, zda věc podléhá soudnímu přezkumu dle § 65 s. ř. s., když toto rozhodnutí není uvedeno v ust. § 137 odst.1 zákona č. 186/1992 Sb. Okolnost, že odvolání z funkce je důsledkem propuštění ze služebního poměru dle §106 odst.1 písm. d/ zákona, jež se přezkoumává přímo ze zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR, přiměla soud k tomu, aby věc podrobil přezkumu rozhodnutí jež žalobce napadl. Došlo ke změně povinností žalobce v rámci služebního poměru ke státu, přitom soud setrvává na dosavadní praxi soudu, že totiž rozhodnutí služebních orgánů neuvedená v ust. § 137 zákona nejsou vyloučena ze soudního přezkumu, záleží však vždy na konkrétní povaze takého rozhodnutí. V daném případě byl žalobce převeden současně na jinou funkci, a to týmž rozhodnutím. Soud pak napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobcem napadeném. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil a soud neshledal žádné vady, jež by způsobily nicotnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 písm. e/ zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR a proto žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch ve věci neměl, když jeho žaloba byla zamítnuta, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, ani neprokázal, že by nějaké náklady v dané věci důvodně vynaložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. 11. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu